

Vladimír Petru

Z POEZIE
a krátké prózy kádi
PETRŮ VLÁDI

Z poezie
a krátké prózy kádi
Petrů Vládi

Hradištko 2018

Úvod

*V osmičkovém roce vydávám svoji v pořadí druhou knížečku.
Ne proto, že je to ten „osmičkový rok významných událostí
v dějinách Československa“, ale proto, že to časově prostě
tak vyšlo. Je určena mým kamarádům a známým,*

*příslušníkům mé rodiny a trampům,
kteří mě v konečné fázi k jejímu vydání vyprovokovali.*

Je rozdělena tematicky do osmi podkapitol.

*To ale neznamená, že některé mé výtvary patří pouze
do jedné z nich. Zřejmě je to u milostných veršů,
které nejsou zařazeny jako „Inspirované manželkou“,
ale manželce stejně patří. Píši to proto, že na rozdíl
od první knížečky o dědovi, kde mně manželka dělala
jakousi korekci, tak o vydání druhé knížečky dopředu
neměla ani tušení.*

*Bál jsem se, že po její opravě by nebylo co vydávat.
Přesto budu rád, když její silný hlas uslyším na tomto světě
co nejdéle a pevně doufám, že odejdu z tohoto světa
dříve než ona, protože opak bych nepřežil...*

*Ti, co mně znají jako věčného šprýmaře, možná zarazí
vážnější téma některých dílek, která jsem také nastolil,
a které přinesl čas. Ale takový je už život.*

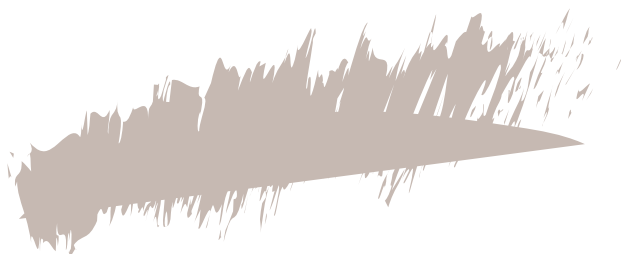
*Na závěr reakce jednoho kamaráda, kterou mně řekl,
když jsem se výjimečně zamračil (zřejmě to byla narážka
na věk anebo výplatu, už nevím):*

„Rychle stárne, kdo se mračí – usměj se a budeš mladší.“

*Tak když stárne tělo, ať aspoň ta hlava
nám zůstane pořád mladá ☺☺☺*

Vladimír Petruš

Verše adolescenta

Černá slza

*Slyšíš ? Ted'. A znova.
Chtěla se nadechnout.
Krajina smogem omámená.
On však tiskne ji v pase,
objímá žhavými polibky komínů.*

A šibenice drátů čeká!

*Šlapeš po její tváři
a pod nohama cítíš vzdech.
Cítíš její touhu po slunci
a ty jdeš, jdeš, jdeš.*

A šibenice drátů čeká!

*Ty prcháš a v zádech,
v zádech cítíš nepřítele.
Žene tě úbočím nahoru.
Otočíš se a pod sebou vidíš město.
Je potaženo černým sukem.*

A šibenice drátů čeká!

*Hledíš na černé město
a nad jeho komíny se valí černé moře.
Jeho vlny příbojem bijí na černé stráně.
A na černou zemi skane slza.*

Díváš se na ni – je také černá!

Most, 1970

Je pravda, že od té doby uplynulo mnoho roků,
během kterých se v Mostě a jeho okolí provedla
obnova krajiny a prostředí. Tím chci říci to, že po
tolika letech by dnes nebyl důvod opět složit
takovouto poezii.

Díky za to.

Sami

*Je večer a jsi sám pod staletou borovicí,
v dálce houká vlak svůj přiděl lesu.
A slunko pomalu sílu ztrácí,
klade na louku poslední pohlazení.*

*Pod tebou bystřina šumí milostné návrhy břehu
a na něm bílé břízky se v roztoužení chvějí.
Ty však jsi sám pod staletou borovicí.
Ona je také sama. Sama mezi miliony.*

A oba dva toužebně očekáváte vždy nová svítání...

Už zase?

*Je den, na sklonku.
Slunce svítí, ale je zataženo.
Poněkud neobvyklé, že?*

*Kapky deště
které nikdy nepohlít země
přinesou štěstí jedněm a smůlu druhým.*

*Přinesou někomu chvíle lásky, štěstí, uspokojení
hledání, shledání, nalezení.
Druhému roztrpčení, únavu, zklamání,
nechuť k čemukoli...*

*A nakonec třeba zjistíte,
že to nepřinesly kapky deště.*

Otázky zastydlého adolescenta

*Proč je mi smutno,
když se chce jiným smát?
A proč se mi chce smát,
když druhým úsměv ztvrdnul v tvář?*

*Asi jsem o trochu, o něco jiný
– někdy šprýmař, anebo lhář?*

*Někdy šprýmař. Když na okno sedá mráz
nebo když paprsky slunce prudčeji zaplanou...
Jindy lhář.*

*Sám sobě si lžu, to když slunce zapadá,
nebo na východě vzniká nový den...*

*Chci být šťasten, proto si lžu
a lžu, protože chci být šťasten...
Nedovedu ještě do dlaní život svůj uchopit
snad otázky mé dají se proto pochopit...*

1972 (2.ročník gymnasia)

Zrození

*Hvězdná obloha, jasný měsíc
a vábná vůně podvečera.*

*Dva milenci v zajetí touhy
a steny noci za roletou.*

*Rozlitá měsíční záře
najednou jasně vytrysklá.*

*A do probouzejícího se rána
kokrhá kohout o tom
jak vzniká nový život.*

1978

(dcera Vlasta se narodila 5. 3. 1979)

CHULIGÁN NA MALÉM MĚSTĚ

Je pátek odpoledne. Na autobusové zastávce stojí několik lidí, prokřehlých zimou. Trochu stranou ostatních je mladík, který hned po svém příchodu vzbudil pozornost většiny čekajících. Má na sobě rozšířené džínové kalhoty, které jsou na několika místech téměř prošoupané. Černou kůží jsou pošita nejvíce kritická místa. Horní část těla kryje jakýsi nedefinovatelný mundur opatřený trásněmi. Je popsán anglickými nápisy. Co pobuřuje kolemstojící nejvíce, jsou jeho vlasy. Splývají v loknách po zádech až pod lopatky a každou chvíli mu je vžene vítr do očí. Vlasy přikrývá malá kšiltová čepice.

„To je dneska mládež, co?“ říká obtloustlejší chlapík starší dámě. „Vlasy to má až na paty, ale pod nimi prázdné“.

„A takovej když jde okolo vás, tak ani nezabučí“ , stěžuje si starší babka z venkova, která byla u dcery na návštěvě. Starší dáma se pohrdlivě usměje.

„No prostě – chuligán!“ , vykřikl hubený muž s brýlemi.

I když poslední zvolání musel mladík určitě slyšet, hleděl dál nevšímavě na protější chodník a převaloval v ústech sto let starou žvýkačku...zřejmě ho diskuze vedle nezajímala.

Po chodníku se šourá do kopce starý pán s holí. Vždy udělá několik kroků, zastaví se a zalapá po dechu. Pomalu se blíží k autobusové zastávce. Teď se zarazí a jeho vyzábělým tělem začne lomcovat silný kašel. Opírá se o hůl a snaží se udržet rovnováhu. Kašel sílí a starý pán se musí přidržet zdi, aby neupadl.

Lidé čekající na autobus pokračují v rozhovoru nebo myšlenkách, které začali. Obtloustlý pán vytáhl z aktovky dva chlebíčky a spokojeně pomlaskává. Starší dáma se snaží právě teď upravit límec svého kožichu. Hubený muž s brýlemi vytáhl noviny a začal číst černou kroniku.

„Udělalo se vám špatně, dědo – vidíte?“ Vedle starého pána stojí mladík v džínách. Starý pán přikývl. „Kde bydlíte dědo?“ Starý pán naznačil holí směr „Kousek odsud“. Mladík v džínách – chuligán – bere dědu pod paží a pomalu ho odvádí naznačeným směrem.

Obtloustlý pán právě dojedl druhý chlebíček a ledabyly odhodil papír na zem. Starší dáma si přestala hrát s límcem. Hubený muž s brýlemi složil noviny, asi ho již omrzely.

Přijel autobus. Lidé nastoupili a autobus odjel. Mladík se starým pánem právě zahýbali do postranní ulice. Inu – chuligán !

Praha 1974
Z doby, kdy jsem nosil velmi dlouhé vlasy,
v podstatě zapsaný reál...

DVĚ ROZDÍLNÉ NEDĚLE.

Jedna neděle plná optimismu a naděje,
plná touhy poznat vše krásné, poutavé a milé,
plná radostného žití, prožitků,
splněných přání a nadějí...

Neděle druhá – poznamenaná smutkem tvých myšlenek,
které ti kreslí do tváře kapky deště,
poznamenaná tvou bezcílnou cestou po lese,
na které tě provází jen padající listí,
které jakoby chtělo načrtnout tvé další žití....

Dvě neděle, dva dny tak rozdílné,
které se v tvém životě pravidelně střídají,
tak jako noc a den...

Přemítáš o tom, zda se tento poměr někdy změní k lepšímu
a stále více na tebe padá, doléhá – smutek.
Je provázen směsí melancholických nálad a myšlenek,
které možná vytváří dešť, bubnující na tvé svědomí.

Možná že den co den kolem tebe chodí tvé štěstí,
možná že stačí jenom natáhnout ruku – ne to asi nestačí,
ale ty jsi zatím pohroužen do starostí života prostého....

Možná že je to právě smutek,
který tě nutí vzít pero do ruky
a napsat těchto pár nesouvislých řádek,
kterým se možná jednou někdo vysměje
– a možná, že to budeš i ty....
Ale přesto svěřuješ tomuto papíru
část toho, co cítíš
a co nedovedeš jinak vyjádřit.

Je ti dvacet a tvé tělo je mladé a plné života,
tvoje duše však nějak zestárla (nebo se ti to jen zdá?)
Snažíš se o omlazení své duše
a stále více se ti to nedaří.

Jsi občas zoufalý ve své samotě,
i když všude kolem tebe tepe srdce velkoměsta.

A teprve teď jsi pochopil,
co je to smutek a osamění.

Praha 1975

MUSÍŠ

Přicházíš ze školy a do zítřka musíš dodat materiály,
na které jsi ještě nemákl, jít na schůzi a zítra na školení,
připravit novou členskou schůzi SSM,
jít na katedru a nabývat nové zkušenosti v laborce
na trnité cestě vědy, navštívit co nejdříve několik přátel,
kterým jsi to již před rokem slíbil...,
pomoci kamarádovi s matematikou,
protože jsi o ročník výše a měl bys to již vědět...

A z toho všeho jdeš nakonec spát
a spánek je pro tebe jediným vysvobozením.
Ve spánku již nic nemusíš.

Ležíš u vody a shromažďuješ do sebe vitamín D
a právě přichází dívka, která tě již nějaký čas chápe
a která ti nemůže pomoci, ale přesto ti pomáhá,
protože prostě tady je.

Pak tam ležíte oba dva, jen tak, dva mladí lidé u vody,
a i když jsi děsně utahaný, cítíš jak je vám nesmírně dobře.
Šeptáte slůvka, která jsou v tomto okamžiku jen vaše a ...

Zvoní budík! Vstáváš a jsi nevrlý,
že tě ten prevít nenechal dokončit sen.
Musíš jít do školy, potom musíš jít na kolegium
děkana a večer musíš...

A tak se tento kolotoč někdy pomalu někdy rychle otáčí.
A i když se ti ten jediný směr otáčení někdy vůbec nelíbí,
přesto se zuby nehty držíš řetězů, abys nevypadl.

Někdy se ten kolotoč s tebou točí nesmírně rychle
a společně s ním celá země a snad právě proto najdeš občas
východisko i v tom spánku, ve kterém nic nemusíš
(a kde naopak hodně můžeš..)
a kde se vracíš zpět k lidské prostotě,
která kdysi pro člověka byla tak typická.

A když si to společně s mnohým jiným uvědomíš,
chce se ti z toho zvracet...

Potom se ale žaludek usadí a ty nasedáš opět
na ten kolotoč života. Musíš !

Pokud se nechceš jen dívat, jak se jiní točí...

Léto 1978

A to ještě vůbec netušíš, že přijde i k nám po roce 1989 kapitalismus
(i když raný) a ten malý socialistický kolotoč
se změní v obří – raně kapitalistický !

A že z toho malého m u s í š se stane velké M U S Í Š.....

UF !!!

SNĚŽÍ...

Bílé vločky sněhu se vznášejí v ranním vzduchu,
jako by hledaly to správné místo kam usednout.

Bůhví odkud se ozývá neúnavná meluzína.
Pohrává si se zvuky tónů,
jak špičkový virtuos před gala představením.

Sluníčko se marně snaží, kdesi tam nahoře
vysvětlit mrakům,
že zrovna dnes se chce podívat na zem.

Ty však vypouští stále nové a nové dávky vloček,
s pravidelností automatu, který den co den
utvrzuje hráče v tom, že vlastně nic nevyhráli.

A možná aby je přilákal k další hře,
pohlcuje jejich mince s odpornou nenasytností,
ale nechá je občas přeci jen vyhrát.

Snad aby si je nerozlobil.
A vločky padají a padají,
usedají chodcům na kabáty
a s podivnou rozkoší se nechají vláčet po ulicích,
nakupovat v obchodech,
roztávat v lokálech nebo v garsonkách.

Některé hned po své pouti jsou přejety koly nákladáků,
bolestně sykají, jakoby si stěžovaly na kruté řidiče.

Ti s naprostou samozřejmostí přejíždějí
jejich radostné úsměvy,
přemýšlejí o tom, co si dnes dají k obědu
nebo kam pojedou příští víkend.

A ty zatím otvíráš okno a nastavuješ ruku vločkám.
Jedna z nich si vybrala cíl své cesty právě na tvé dlani,
hřeješ ji a pozoruješ stromy, které se kývají ve větru,
jako dědové, vracející se z ranní procházky.

Otvíráš ruku a divíš se, kde je „tvoje“ vložka.
Zmizela. A místo ní stéká po dlani malá teplá kapka.
Pomalů, s určitou rozvahou,
trochu váhavě – cinkne na zem.

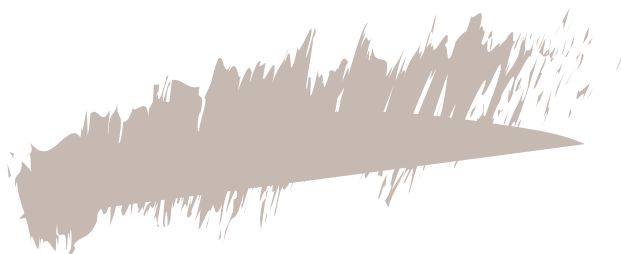
Zavíráš okno a přemýšlíš,
zda k tobě přichází paní Melancholie,
která si s člověkem pohraje jako s pírkem pohozeným do větru.
A svoji úvahu končíš tím, že je to vlastně tvá dětská hravost,
která tě bude doprovázet snad i na poslední cestě.

A uvědomuješ si, že je to určitá část tvého štěstí,
které ti nemůže přinést ani výhra v automatu či Sazce,
ale obyčejná vložka sněhu, která na tvé dlani
bez ostychu změní klidně svou tvář.

Je to fajn – takové štěstí ti nemůže nikdo vzít!
NIKDO

Verše
omezené časem

Záhada

*Obklopen vzpomínkou na tebe
jsem opět unášen zvláštním fluidem
blíž a blíž v náruč rozkoše
na louce přikryté sluncem
v zátiší tvých nader.*

*A jediné co nás chránilo
před zraky Tamtěch
byla zástava vesmíru.*

*Byl to snad následek bláznivého jara
že jsme šeptali a nakonec řvali
slova lásky a poblouznění
já-noříc se do hlubin tvých očí
objat teplem sálajících stehen?
A jediné co nás chránilo
před zraky Tamtěch
byla zástava vesmíru.*

*Byl to snad závoj strašného chtíče
který z nás rval šaty se zbytkem ostychu
a vrhal nás do toku pomluv
a melancholických nálad?
A jediné co nás chránilo
před zraky Tamtěch
jsme byli MY.*

V Háji — na podzim a ne v máji.

*Jel jsem na kole přes kopce do lesa,
kde na koni uhání krásná lesní víla.
Jel jsem na kole, radostně natěšen,
přál jsem si, aby tam ta víla též byla.*

*Ale jen otisky kopyt já zřel jsem ze sedla
a pár koblih suchých z minulé seance.
Kolo málem jsem v tom lese propích'
a víly snad jinde daly se do tance.*

*Jak jsem tak brouzдал sem a tam cestami,
rýmu chytil jsem a přejel jsem houbu.
Myšlenek v hlavě roj podobný selance,
ta houba neviděla snad většího troubu ☺*

Prima sen

*Včera zdál se mi
moc prima sen,
jak stehny Tvými
byl jsem obklíčen.*

*Když jsem se probudil
z té krásné kocoviny,
zapleten jsem byl
jenom do peřiny.*

*Zakázal jsem si
další prima sny,
by ráno tuhého
mne tu nenašli...*

*Co ale dělat mám,
já, staré prase,
když Tebou obklíčen
jsem dneska zase!?*

*Tak jsem si aspoň
vycucal z malíčku
tuhletu, snovou
„porno“ básničku ☺*

Divný motýl

*Jsi sám – už zase !
Rádio vyřvává do éteru
slova chvály, pomluv a lásky...*

*Lásky – jak směšné slovo pro jedny
a krásné, nádherné, – pro druhé.*

*Láska, nenaplněná touha,
nové naděje a nová zklamání.
A zatím Život a Smrt jdou vedle sebe – v Lásce.*

*Život a Smrt, dvě etudy,
se kterými se každý den střetáváš.
Život, Smrt a také Láska.*

*Přilétá v podobě motýla, který sedá na tvůj polštář.
A ty se najednou bojíš pohnout,
to abys ho nevyplašil a on neodlétl....
Neulétl a neodnesl Lásku.*

*Nakonec přikrývá svými křídly tvůj spánek.
A ráno, to ošklivé ráno, se díváš smutně vedle sebe.*

*Tam, kde jsi včera viděl motýla,
leží pouze dvě slova – Život a Smrt .*

*Tak vstaň a jdi znovu a znovu hledat svou LÁSKU !!!
Utíkej, neváhej, pospíchej - vždyť
nevíš kolik Život a Smrt nechali ti času....*

Divoká noc

*Divoká noc skončila na úbytě,
sto býčích hlav – v mé hlavě
řvalo: „Lásko, chci Tě!“*

*Noc končí a horké sémě
padá do mých peřin,
noc končí definitivně
v propadlišti dějin.*

*Už nechci noci
jen s Láskou v hlavě,
s Tebou se chci milovat,
divoce nebo hravě.*

*Už nechci sám tady být
jak ten největší debil,
a přemýšlet o způsobu bytí.*

*Už nechci sám tady být,
aby ze mne samého
bylo mně k zblití!*

Jednou ráno

*Jednou ráno vstoupila s ranním svitem
a náhlý průvan si pohrál s jejími vlasy.*

*Díval se na její oči a přál si jen
pootočit listy knihy, kterou skrývaly.*

*Hleděl na její hebké paže a chtěl
jen na chvíli zajmout ji v objetí.*

*Toužil líbat křivku rtů,
které lákaly jak nedozírné dálky ...*

*To vše chtěl, však bál se zklamání,
Ona to asi také chtěla,
ale tělo neuposlechlo rozkazů chťiče...*

Škoda.

Mám na Tebe hlad

Jsi krásná jako pecen chleba na chodníku.

Jsi krásná, jak za jídlo slova díků.

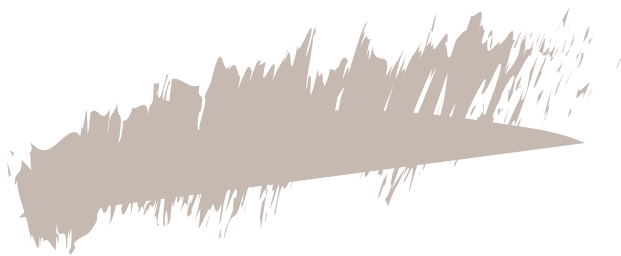
Jsi krásná jako laň za úsvitu.

Jsi krásná, už jen tím, že jsi tu!

Oč krásnější bys pro mne byla,

kdybys mé touhy vyslyšela!

Verše
inspirované
manželkou

Operace manželky v Krkonoších

*Sedím na verandě penzionu Harry
nasvíceno slunkem je Zlaté návrší
šenkýřka do tepláků skryla své vnady
a všichni rádi jsou – už druhý den neprší...*

*Hudba z trandáku drnčivě zní
Harry štípe dříví na podpal
pes Bohouš – asiak kol líně slídí
snaží se pacholek – aby mne poslintal....*

*Před sebou jako na dlani
vidím mou dnešní kola trasu
jel jsem ji horami, cestou i po stráni
a oko hltalo tu krkonošskou krásu....*

*Žena má, chuděra – v nemocnici leží
chirurg se snažil jen zastavit čas
vidím ji dosud jak z Dvoraček běží
mladý jak z hrdla zurčel jí hlas.....*

*Léta nás přepadla jak invazní vojska
choroby šípy zasáhly orgány
víme že nepůjdem už do ničeho zostra
ještě nechceme stát u nebeské brány....*

V roce 2002 byla žena na operaci karpálních tunelů na ruku v Ústavu chirurgie ruky ve Vysokém nad Jizerou. Já jsem si vzal dovolenou a společně s Vaškem (tehdy ještě studentem) jsem bydlel v hotelu a jezdili jsme po okolí na kolech. Do Krkonoš je to co by kamenem dohodil...

V myšlenkách nemá to chybu

*V myšlenkách nemá to chybu,
udělat z tebe tichou rybu.
Při tření byla bys přítula
a po něm, zase bys odplula...*

*Místo toho poslouchám tvé věčné kydy,
z konzervy nutíš mne jíst mrtvé ryby.
Nejlíp víš, jak všechno se dělá.
Tím moji auru – zrušilas zcela!*

*Přemýšlím o tom - dělali jsme chyby,
za vzor si nevzali ty tiché ryby.
Skončíme hádky – nesmyslné a vleklé,
než jak staré ryby – najdou nás leklé.*

V pekle!

Květen 2013

Teplo domova ničím nenahradíš

*Po třech dnech doma
žena na mne křičela,
vzteky celá do běla.*

*Bylo to nejspíš zas
kvůli nějaké kravině,
buď jsem plivl do trávy
nebo šlápl botou do síně?*

*Řek jsem jí: „Miláčku,
nech si ty tvoje pindičky,
nebo se o tobě zmíním
v Budějkách u Konvičky*.*

*A u toho máš skoro jistý,
do moučky namele tě
spolu s islámisty.“*

*Profesor Martin Konvička z Jihočeské univerzity v Č. Budějovicích je šéfem „Bloku proti islámu“. Na svém Facebookovém profilu v letech 2011-2014 měl umístěno, že nejlepší by bylo namlet islámisty do masokostní moučky. Za tento čin mu v roce 2015 hrozilo trestní stíhání, a to z podněcování k nenávisti vůči skupině osob a omezování jejich práv a svobod. Ani nevím, jak to dopadlo...

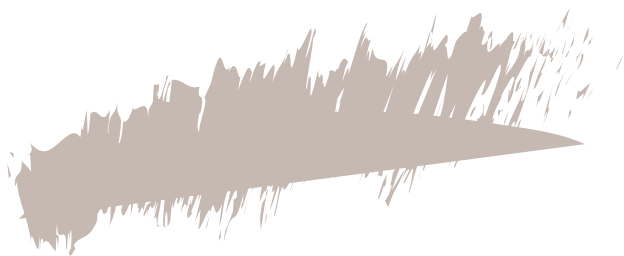
100% zpráva o stavu lidského bytí

*Je to zpráva ložená,
ženská vagína je kožená.*

*Je z pravé lidské kůže
a funguje do té doby,
dokud nositelka může,
může, může - muže.*

Střípky z vandrů

Osamělost starého trampa

*V přírodě lůna slyšel jsem kročeje,
čekal jsem jaro – že už míří k nám.
Čekal jsem dny – plné nové naděje,
však ve větru na cestě zůstal jsem sám.*

*Na cestě klikaté, lesní, tak nádherné,
pardové moji, já pospíchal k vám.
Ešusů cinkot, praskot ohně co zahřeje
ne ticho všemocné, já slyšet teď mám.*

*Představy všeliké mou hlavou se míhaly
jak horečku omladnic kdybych já měl.
Mlhou a za noci někam mne dál hnaly
nahoru do skal, já stále jen šel.*

*Je krásná samota, když zbývá naděje
však hlavu mám dnes těžkou – myšlenek roj.
Lepší je ve dvou být – když Luna nehřeje
klid v duši nastává, odchází bol.*

*Krásné jsou představy, však pravda jiná je
ze skal já utíkám v neděli domů.
Smutný pohled na trampa, co dolů rázuje
a marně přemýšlí, kdy nastal čas zlomu.*

*V přírodě lůna slyšel jsem kročeje,
čekal jsem jaro – že už míří k nám.
Čekal jsem dny – plné nové naděje,*

VŠAK VE VĚTRU NA CESTĚ ZŮSTAL JSEM SÁM !!!

Já – tramp John Sváta – jaro 2008 – ČS Švýcarsko,
1. zóna NP – kde strážci vyhnali všechny trampy...
Na Silvestra 2017 jsem zjistil, že to bylo jenom dočasně, díky Bohu.

Lednový vandr 2014 — na bývalém kempu „Hnízdo“

*Jsem na Hnízdě a vzpomínám na místo,
které je dnes ztracené.*

Přijde mně to moc líto, a ne že ne!

*Vzpomínám, jak ta léta rychle utekla,
jak bylo Hnízdo naším druhým domovem.*

*Toho, co nám ho vzal,
prohnal bych dnes olovem.*

Říjnový vandr 2015

*Jsem na vandru
a říjnové slunko ještě svítí.*

*Jsem na vandru
a nikde nevidím už žádné kvítí.*

*Kroky milovými blíží se listopad.
Listy padají a ve slunci svítí, jak kdyby
v Divoké soutěsce spustili vodopád.*

*Sedím na lavičce u Lovecké chaty sám,
nikde ani náznak žití a říkám si, co asi teď právě děláš ty?*

*Mobil mi zdechnul, potvora,
když před tím požádal o dobití.*

*Všude ticho jak v kostele,
dojdu k Poustevně a tak...*

*Pak vrátím se do své z listí postele
a budu přemýšlet
a myslet, myslet budu, má Lásko,
už jenom na tebe.*

Březnový vandr 2016

*Celá denní túra byla v pohodě,
žádná nožka nezlobila, díky náhodě?*

*Že by tělo zocelilo po té šedesátce?
Kéž by mne to potrefilo, snad poradí Rádce.*

*Rádce můj je doma, asi spí u telky,
nikdo si z něj nedělá dneska prdelky...*

*Ale já v neděli se domů opět dostavím
a uvedený stav rázně napravím ☺*

Říjnový vandr 2016

*Prvního října ráno
močil jsem pod dubem.*

*Najednou Prásk!
Dostal jsem žaludem!
Žaludem na žaluda to dost bolí,
o to však více, když ti stojí.*

*Tak jsem tam jak ten blbec stál
a žalud se mně chechtal opodál 😊😊😊*

Listopadový vandr 2016

*Na oslzlých skalách
pokoušel jsem osud.
Dnes byl ke mně milostiv,
tak jako dosud.*

*Stejně si ale musel říkat,
co jsem to za mišugále,
když do takových míst
chodím sám stále ☹.*

Při jednom skoku ze skály na skálu jsem uklouzl a zachytil se o větev smrku. Část větve jsem si doslova narval pod víčko a měl problémy s okem asi měsíc.

Prosincový vandr 2016 — vzpomínka na vnoučata

*Budte bezelstní jako holubice,
ale obezřetní jako hadi.*

*Vy naše vnoučata,
smradi!*

Březnový vandr 2017

*Včera svítilo slunce,
měsíc, i moje baterka.*

*Nikde nikdo, klid,
ani žádná veverka.*

*Dnes vločky sněhu
si mezi stromy hrály.*

*A již odpoledne tály,
tály, tály a tály...*

Dubnový vandr 2017

*Spal jsem pod skalou
a hvězdy svítily,
z oblohy myšlenky
na mne se řítily.*

*Když měsíc na chvíli
vykouknul ven,
konečně zažil jsem
ten správný sen.*

*V tom snu jsi Lásko má
byla jen ty,
u telky do hlavy
valilas kreky.*

*Místo abys pod skalou
vedle mne spala
a ráno s datly
na morseovku hrála.*

Prosincový vandr 2017

*Zloba, zášť, pomluvy a nenávisť,
jsou špatné vlastnosti lidí.*

*Až když se vypravíš v lesa chrám,
vše lépe a s odstupem vidíš.*

*Jsou to věci, co vandráka,
ve vyspělé civilizaci dusí.*

*Nabalí tornu na tři dny
a do lesa odjet musí.*

*To ticho zimního lesa přeruší
prasklá větvička pouhá.*

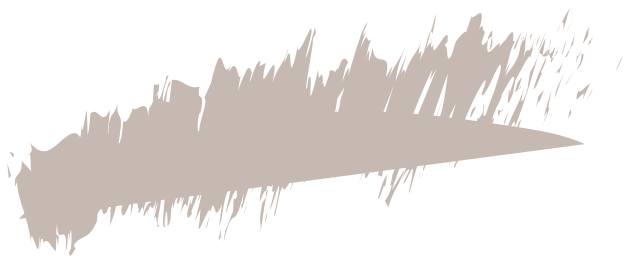
*Do té proklaté civilizace se už nevrátit,
tak se mnou cloumá má touha.*

*Ještě je jedna vlastnost,
co přehluší k civilizaci zlost.*

*A to je návrat mezi nejbližší
a vlastnost, co zve se
povinnost.*

Střípky z Agrofertu

Předvolební anti-agitka (aneb – Opět se blíží volby...)

*Ze všech těch „velikých“ stran
uznávám – vedle jídla a pití
jen malou a velkou stranu.*

Do konce svého žití!

*A vy – agitátoři jiných stran,
vlevo, vpravo, či od nebeských bran,
vězte, že pomocí svých dvou stran
kašlu na zájmy „velkých“ stran,
pomocí svého ohanbí a řiti!*

A z vás, ze všech, je mně k zblití.....

Jsem přesvědčen o tom, že tato antiagitka má v podmínkách ČR
neomezenou platnost, bohužel...

I když vznikla v době, kdy jsem pracoval v Agrofertu a „hnutí“ ANO
právě vznikalo, v listopadu 2011, samozřejmě – jako podnik v podniku ☹

Co to přinese do budoucna se dozvíte,
stejně jako já, pokud tady ještě budu...

Politika

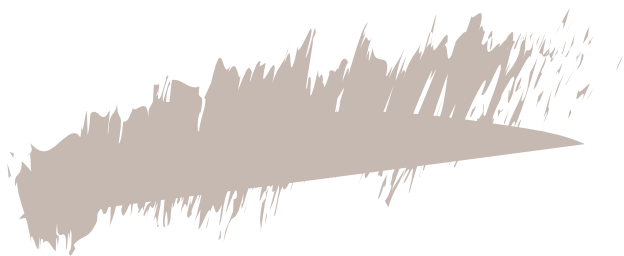
*Politika je děvka proradná.
Ve změti nabídek se neztratí.*

Jde s tím, kdo více zaplatí!

*Na účtu chce mít každé ráno,
PRACHY, PRACHY – ano, ó ANO!*

Střípky z Norska

Zabil jsem sršeň

*Zabil jsem sršeň,
co na mne útočila.*

Zabil jsem sršeň – už nebyla.

*Zabiju vše,
když bude na mne útočit,
co na vojně učili mne
– musím zúročit!*

Norsko — moje droga

*Norsko stalo se mojí drogou.
Bez něj jak bych byl nežil.*

*Co dělat mám po návratu domů?
Stříknu si jiný jed do žil!*

Plukovníka Jardy Šváry první vnouče — 9. 8. 2012

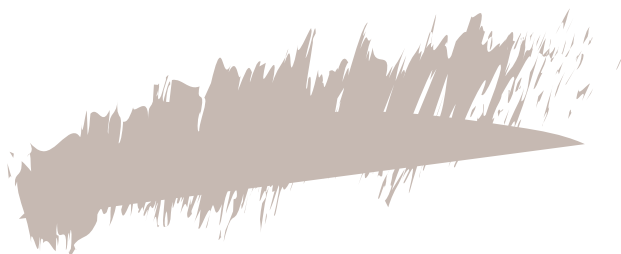
*Tak se nám dnes narodilo
jedno vnouče – Anička.*

*Padesát jedna je dlouhá
a tři patnáct je těžká.*

*Ať je zdravá, také krásná,
hlavně žádný blbeček.*

*To si přeje mezi námi
– Jarda Švára – dědeček.*

Střípky
z Hradištka

Vladimírovo zamyšlení mezi dvěma obyčejnými dny života (v době methanolové aféry)

Sedím sám na Hradištku – jak sedlina v hrníčku.

Půlnoc již minula ve světa spěchu času.

Sedím si sám na Hradištku – jak sedlina v hrníčku.

Pracovní den propustil všech lidí zde chasu.

Přemýšlím o životě v mojí krásné malé zemi.

Přemýšlím si o životě a celkem dobře je mi.

Nač pořád stěžovat si – odezvu nikdy nenajdeme.

Nač proto stěžovat si dokud bídne nezajdeme...

Když mám hlad mohu jísti – do plna či polosyta.

Vybrat si zda štíhlý budu a nebo Pan Obezita.

Když žízeň mám – mohu pít – střídme či zcela na mol.

Kávu, čaj, vodu a jiné pití a nebo že by metanol ?

Velké možnosti má moje země – jsem na ni docela hrdý.

Mohu vybrat zda vidět chci a nebo dnes naposledy...

Pyšný jsem na moji vládu – jak ona všechno zvládá.

Podvody, tunely, sliby a pastí – na občany své strádá.

Dějiny trochu studoval jsem – už vím jak v životě co chodí.

V zemi mé nic nového pod sluncem – jak si občan nebo pán stojí.

Co ještě k tomu podotknouti – vše má svůj řád, čas a bytí.

Co zbude mi z půlnočního zamyšlení ? Žít dál tak, anebo odejít.

Mé rozhodnutí je, že odejdu, a to rovnou do postele.

Chmury své schovám k sobě pod peřinu. A zítra?

Zítra (vlastně dnes) vstanu a zas – zas bude mi skvěle

A ty moje vládo – co já nechtěl – táhni už do prdele!

Září 2012

Nad přehradou na Vyhlídce.

Cyklotrasa: HRADIŠTKO – ŠTĚCHOVICE – PROTI PROUDU KOCÁBY
– OSADA HAVRAN – KRÁLOVKY – NOVÉ DVORY – POROSTLINY
– SLAPY PŘEHRADA – TVRZ NEDVĚZÍ – VYSOKÝ ÚJEZD –
TELETÍN – KRŇANY – TŘEBSÍN – ZÁVIST – HRADIŠTKO
– 40 km přesně.

*Na Slapech všichni jsou v pohodě,
po vodě prohání své lodě.*

*Na kole pojedu teď zpátky
a mám jen jedinou jistotu.*

*Na kole nebudu nikdy sám.
Budou se mnou mé dvě šlapky.*

*A kdybych se snad i potom
cítil být sám,
rychlou jízdou v horku
vlka si kamarádem udělám.*

Holky z Naturalu

*Helča a Danča byly dvě příčiny
k sepsání téhle kraviny,
ostatní tentokrát byli bez viny....*

*HOLKY Z NATURALU DNES JIŽ TUŠÍ,
ŽE LETOŠNÍ ZIMA BUDE TUŽŠÍ.*

*UŽ SE VIDÍ, JAK JIM TO SLUŠÍ,
AŽ SI OČISKA NAMALUJÍ TUŠÍ
A CELOU ZIMU PAK DO TOHO
BUŠÍ, BUŠÍ A BUŠÍ !*

Natural, 2015

Severočeské průdušky

*Na posteli v Hrádu
průdušky mi pískaj, chrastí.
Blížím se už k stáru,
konopnou je mažu mastí.*

*Srdce prudce ve mně bije a puls
dávno strhnul rekord.
Zařídil jsem co je třeba
a teď tady mohu zdechnout!*

Trest smrti

*Zrušili trest smrti, zrušili,
aby se místo toho na doživotí
v celách svých vězni dusili.*

*Nevím, zda je to dobré počínání,
ale co vím jistě,
nechci to platit ze svých daní.*

*Myslím, že lepší bylo dilema,
co se řešilo v básních Vijona:*

*„Františku už tě nepotěší,
že Francouz jsi a ze vsi zdejší.*

*Ted' na krk oprátku ti věší,
ať pozná hlava, oč je zadek těžší.“*

Psí hovna na Hrádku

*Koukat do čeho šlapeš
se vyplácí,
jinak jsou z nás v mžiku
mrzáci...*

MÁM MOC PRÁCE,
A TAK SE BAVÍM,
ABYCH TO ZVLÁDNU
BEZ ZDRAVOTNÍCH POTÍŽÍ.
Například dnešní den – 6.1.2017

1)

Dopravní inspektorát Na Pankráci – žena na informacích – vysvětluju ji, co chci zařídit a chci se s ní poradit, ona najednou vyskočí a začne křičet:

„To už jste dnes třetí, kdy nevím, co chcete!“ Já na ni: „Tak zkuste pro začátek poslouchat, co vám říkám..“

Načež jí to pomalu zopakuji. Zareaguje stejně a ještě lítá po kukani, jako postřelená kačena.

Od vedle paní říká: „Pojďte ke mně, já vím, co chcete, vybavíme to spolu“.

Baba z informací přijde k ní zezadu a pořád hudruje.

Tak jí říkám: „Paní, kdyby všichni věděli všechno dopředu, tak by tady ty informace nebyly a vy byste přišla o práci!“

Paní, co mně vše vybavuje se směje, že není k zastavení.
Baba z informací nasupeně odchází do své kukaně.

2)

Situace v jídelně u oběda. Holka 25 let, dlouhne do oběda a skoro celý ho vrací.

Oběd výborný, všichni jsme ho snědli celý, mj.

Ženské říkají: «Proč ta holka nejí? Takový dobrý oběd.»

Vyklouzlo mně: „ Když jsme měli doma kozu a prskala se, tak také nežrala...”

3)

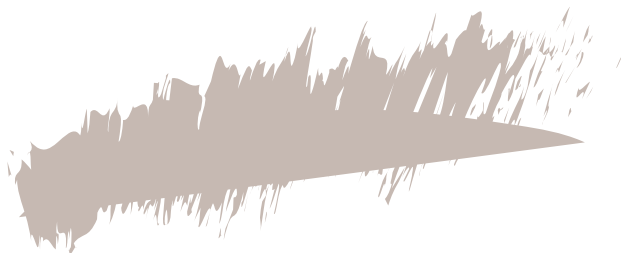
Situace odpoledne v práci. Asistentka telefonuje se svým dospívajícím synem a volá do telefonu:

„Kdeže jsi a co děláš? Bobuješ s Rýšou?“

Jdu kolem a říkám jí, že špatně slyší, že kluk neříkal: „Bobuju s Rýšou“, ale: „Hobluju s Míšou“. Sedá do auta a jede to domů zkontrolovat...

všehochuť

Archa Noemova — jaro 2013!

*Prší a obloha se celá otevřela,
květen i červen z Čech je Pobaltí.
Zahrada pod vodou zatopená.
Co bude dál? Nikdo neví.*

*Prší, ba přímo – děsně leje,
náladu dobrou člověku nepřidá.
Milenci žádni nejdou do aleje,
zpívat přestali skřivan i koliha*.*

*Já víc už nemohu dneska zkazit,
příroda udělala vše za mne.
Archu Noemovu začínám stavit,
než moře z nebe na nás spadne.*

*Prý deprese těžké jdou napříč Evropou,
to je něco, co já nechápu.
Do postele vlezu se svojí milou
a do rezervy se vychrápu.*

*I když moře je dnes nad námi,
náladu sobě nenecháme zkazit!
Mysleme na místa slunná s palmami,
víme, že slunko – zas bude pražit...*

*Koliha velká (Numenius arquata), je druh velkého ptáka z čeledi slukovitých. Délka jeho těla je 48–57 cm, rozpětí křídel 89–106 cm. Jde o tažného ptáka, který hnízdí na mokřích loukách a pastvinách.

V Čechách je známý výskyt pouze asi jen 15 párů.
Tuto poznámku uvádím proto, že mně někteří nevěřili,
že takový pták vůbec existuje...

Atentát na prezidenta České republiky – 28. 9. 2012

*Pojďme si střelit do Klause,
dokud je ještě prezidentem.
Pojďme si střelit do něho než podzim vystřídá se s létem*

*Pojďte a střílejte – jak libo
ochranka jeho je skvělá...
celou dobu jen koukala jak se to střílení dělá....*

*Nad jeho střílením zlobil se jen jeden starší člověk
na záznamu já viděl jsem...
co je to Václave za vděk?*

*Na druhou stranu – za co by měli být občané tobě vděční?
Největší zlodějnu (privatizaci) jsi vymyslel
místo abys honil slečny....*

*Přes dvacet let střílel sis z nás – obyčejných lidí.
v Chrástavě střelili do tebe a celý národ teď civí...
jaké ochranka dělala chyby!*

*I přes tvé vady si nepřeji, aby mně stříleli do prezidenta!
V ochraně státnosti ať změny nastanou.
Vyměnit ochranku a zavřít delikventa!*

Poznámka :

Každý národ má takovou vládu, parlament a prezidenta

– jaké si zaslouží...

A to jsem ještě netušil, že přijde později Zeman....

už mne ti „kluci z Prognostáku“ lezou krkem...

Káně je náš kamarád

(Písnička poučná – pro vnoučata)

*Letí káně letí domů – na křídlech se vlní
/: v jeho drápech malá myška – pomalu cepení :/*

*Káňátka každý den chtěj mít plné misky
/: rodičové proto domů – nosí malé myšky :/*

*Když se seče obilí – tak tě vidím, myško
/: káňátka každý den – má pěkně plné břicho :/*

*Ony totiž tyhle myšky jsou pěkné potvůrky
/: obilí nám odnášejí – do svojí komůrky :/*

*Kdyby bylo hodně myšek na obilných polích
/: lidem by málo zbylo – odvézt do stodoly :/*

*To by bylo málo chleba, s rohlíky, koláči
/: nejedno lidské mládě – dovedlo by k pláči :/*

*Proto budme za káňata přírodě dost vděční
/: hlodavce že požírají – obilí nám šetří :/*

*Letí káně letí domů – na křídlech se vlní
/: V jeho drápech malá myška – pomalu cepení :/
(Opakovat, dokud to bude děti bavit ...)*

Tato písnička vznikla na popud babičky Míly
– že prý skládám samé sprostárny (poslední dobou) .
Sice to nebyla tak úplně pravda,
ale poučná písnička pro vnoučata budiž rozřešením zápletky...

Svateb je málo

*Co je to manželství?
Je to svazek, který zavazuje,
nejen v dobách kdy se daří,
ale i když těžko ti je.*

*Především v dobách manželství
společné jsou to chvíle,
opora jeden druhému,
ne vždy jen věci milé...*

*Hmotné statky mít netřeba,
ani velké peníze v bance,
co ale mít musíš,
velikou ošatku tolerance.*

*Bez tolerance společně
nelze dvěma lidem žít,
neplakat, netrpět, netruchlit,
navzájem se pochopit.*

Proto vám přejeme:

*Žijte čestně, rádi a hezky,
ve vzájemné shodě a v toleranci,
pěkně pospolu, s klidem a ve zdraví
veškerou venkovní přežijte aroganci.*

*Ať slunko a děti vám prosvítí
dlouhou manželskou cestu!
Připijme všem na zdraví!
Na ženicha!
Na nevěstu!*

Přítelkyně

*Díváš se do houstnoucí tmy,
však ruší ji řada světél.
A za ní, tam na konci
Jl – zříš.*

*Stojí ve stínu vrátek,
málo kdo o ní ví (zatím).
Odešlo tudy již několik přátel
na cestu poslední.*

*Ted' – už nestojí na konci řady,
popošla k tobě blíž.
Hází kol sebe své vnady
a každou chvíli jde otevřít vrátka.
Dívá se za každým s cynickým úšklebkem*

RAKOVINA

Časově neomezená a nevyzpytatelná

PS: Nic si z toho nedělejte, na něco přece umřít člověk musí.
A nejhorší smrt prý je z vyděšení, i když nevím,
kdo a jak, to kdy zjišťoval?

Bílá přítelkyně

KONEČNĚ přišla.

*Konečky prstů zaťukala na okno,
jemně, potichu, abychom se nelekli.
Potom začala sypat po kraji svůj úsměv.
Hladila jím jemně střechy
a laškovala s chodci na chodníku,
asi radostí.*

Jednou ráno se však něco stalo.

*Její úsměv ležel pošlapán
a černými potůčky stékal do kanálů.
Ruce přejely siluety nákladáků
a z prsou jí vyrvaly vzdech!*

*Úsměv zmizel z tváře,
plakala do potůčků, řek.
A potůčky odnesly ten pláč
a potůčky odnesly vzdech,
odnesly i ji – ZIMU*

KONEČNĚ!!!

*Jak rád tě má Bílá přítelkyně
každým rokem vítám,
jak si tě užiji a hýčkám,
tak stejně rád, rok co rok,
se s tebou vřele loučím,
a mířím vstříc jarním hříčkám...*

Co vydrží srdce geronta?

*Alena ta okukuje
sousedce kořena.
Je na ni moc starý,
a právě to ji baví.*

*Mladí kluci jsou prý
jenom samé jointy,
proto se část holek
vrhla na geronty.*

*Co takový geront
chudák dělat má,
když sotva plete svět
chromýma nohama?*

*A pokud ten geront
má se zdravím potíže,
tak se z toho snad,
s pomocí boží vylíže.*

Princip relativity v odhadu věku

*Jel jsem na kole, a přes cestu
mi přeběhla černá kočka.
Byla mladá, svěží, krásná,
zkrátka hezká.*

*Nevím, co mne to napadlo,
že ptám se, zda je ještě panna.
V koutcích jí zacukalo a praví:
„Přes dvacet let jsem již vdaná.“*

*Nejsem zas tak mladé dřevo,
jak jste si myslel,
DĚDO!*

Září 2015 (60 let)

Časy se mění, co ve mně bylo,
už dávno tam není.

*Krásné ráno je se ženou
po mnohočetném orgasmu.
krásná vzpomínka na to,
jak se rozechvělá třese.*

*Ale já poslední dobou
řeším teď záhadu,
proč nejlépe mi je
ve ztichlém lese.*

*Na mladé holky
já už nemyslím,
žiju poctivě
a nekradu.*

*Naděje pro stáří
mně však zůstává.
Vždyť vloni houby
já sbíral jsem
ještě v listopadu.*

Leden 2018

Obsah

VERŠE ADOLESCENTA

Černá slza	4
Samí	6
Už zase?	7
Otázky zastydlého adolescenta	8
Zrození	9
Chuligán na malém městě	10
Dvě rozdílné neděle.	12
Musíš	14
Sněží... ..	16

VERŠE OMEZENÉ ČASEM

Záhada	20
V Háji – na podzim a ne v máji.	21
Prima sen	22
Divný motýl	23
Divoká noc	24
Jednou ráno	25
Mám na Tebe hlad	26

VERŠE INSPIROVANÉ MANŽELKOU

Operace manželky v Krkonoších	28
V myšlenkách nemá to chybu	29
Teplo domova ničím nenahradíš	30
100% zpráva o stavu lidského bytí	31

STŘÍPKY Z VANDRŮ

Osamělost starého trampa	34
Lednový vandr 2014 – na bývalém kempu „Hnízdo“	35
Říjnový vandr 2015	36
Březnový vandr 2016	37
Říjnový vandr 2016	38
Listopadový vandr 2016	39

Prosincový vandr 2016 – vzpomínka na vnoučata	40
Březnový vandr 2017	41
Dubnový vandr 2017	42
Prosincový vandr 2017	43
STŘÍPKY Z AGROFERTU	
Předvolební anti-agitka (aneb – Opět se blíží volby...)	46
Politika	47
STŘÍPKY Z NORSKA	
Zabil jsem sršeň	50
Norsko – moje droga	51
Plukovníka Jardy Šváry první vnouče – 9. 8. 2012	52
STŘÍPKY Z HRADIŠTKA	
Vladimírovo zamyšlení mezi dvěma obyčejnými dny života (v době methanolové aféry)	54
Nad přehradou na Vyhliďce.	55
Holky z Naturalu	56
Severočeské průdušky	57
Trest smrti	58
Psí hovna na Hrádku	59
Mám moc práce, a tak se bavím, abych to zvládnul bez zdravotních potíží.	60
Například dnešní den – 6. 1. 2017	60
VŠEHOCHUŤ	
Archa Noemova – jaro 2013!	64
Atentát na prezidenta České republiky – 28. 9. 2012	65
Káně je náš kamarád (Písnička poučná – pro vnoučata)	66
Svateb je málo	67
Přítelkyně	68
Bílá přítelkyně	69
Co vydrží srdce geronta?	70
Princip relativity v odhadu věku	71
Časy se mění, co ve mně bylo, už dávno tam není.	72

Vladimír Petrů
**Z poezie a krátké prózy kádi
Petrů Vládi**

Foto na obálce a kresby: Vladimír Petrů
Grafická úprava: PAPAVER
Vytiskl VAMB

Hradištko 2018

